

ἡ λύπη της ὅμως δὲν τὸν ιάτρευσεν. "Οὐεν ἔθε-
ρακεύετο ἐπὶ πολλὰς ἑβδομάδας, διπλαίσιας 105
δραχμῶν, ἀντὶ τῶν ὅποιων ὁ κληρικός τῷ ἐδώκε
μόνον τρεῖς καὶ ἡγίσειν.

Μετὰ ταῦτα ἡ εὐειδήσταν μάρτυρές τινες· αἱ δὲ
καταύτεις αὐτῶν τείνουσιν εἰς τὴν ἐπικύρωσιν
τῆς κατηγορίας λεγούστις, ὅτι τὸ Η : πέρι καὶ ἡ
Μουστάρδα «συειθεῖσι νὰ δίκυωτι τὸ ἀν-
θρώπινον γένος». Κατὰ δυστυχίαν ὅμως οἱ δύο ἐγ-
καλούμενοι διατηροῦσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου
ἀμερικανῶν διαγωγῆν, τοιαύτην μάλιστα, ὅτε ἀν-
δεν εἴναι εὐπροστήγοροι, βεβαίως εἶναι τὰ ὑποκρι-
τικώτερα τῶν ζώων. Ὁ δικηγόρος αὐτῶν Κ. Σάγες
ἀπήγγειλεν ὑπὲρ αὐτῶν τὸν ἑφεῖτος λόγον, τὸν ὁ
ποῖον μεταφράζομεν αὐτολεξεῖ.

«Ἀνενθύμιζε εἰς τοὺς δικαστὰς ὅτι ὁ πελάτης
μην κατηγορεῖται ως διατηρῶν σκύλους φύσιν ἔχον-
τας θηριώδη καὶ ἐπιθετικήν. Καὶ ὅμως ἴδοι αὐτοὶ¹
ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου» καὶ τρόντει ποτὲ δὲν
εἶδε τις σκύλους μᾶλλον εὐπροστηγόρους καὶ ἡπὶ²
ους, διότι ἀδιακόπως σείουσι τὴν οὐράνην, ἦτος
πράττουσι σημεῖον πάντη ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν
θηριώδη φύσιν. Τὸ δῆγμα περὶ αὐτοῦ λόγος ἦτο
ἀπλῆ παιγνιά. «Ἄν διὲ τοῦτο καταδικασθῶσιν ἐπὶ³
ἀναγκασθῆναι ἀπαλλοτριώθωσι τῶν σκύλων αὐτῶν,
καὶ τότε τί θέλουσι γενεῖ ὅλαις αἱ κυρίαι; θέλουσιν
ἀναγκασθῆναι ἀπαλλοτριώθωσι τῶν σκύλων αὐτῶν,
καὶ τότε τί θέλουσι γενεῖ αἱ κυρίαι; θέλουσιν
πάντας τὰς κυρίας ὅμοι μὲν τὰ κυνάρια τῶν ἀντικεί-
πον, διότι διαβάτου τινὸς ἐσχίσθη κατὰ τύχην τὸ
βραχίον, ἀπαγορεύετε εἰς αὐτὰς τὴν δικτήσην
τῶν σκυλικῶν κυναρίων των, τὰ ὅπεις ἀγαπῶσιν
ῶς καὶ τὰ μικρὰ ἐκεῖνα πράγματα τὰ ὄνοματά
πίλοι, τότε, ἐρωτῶ, τί θέλει γενεῖ τὸ γυναικεῖον
φύλον;»

Μετὰ τὸν εὐγλωττὸν τοῦτον λόγον, ὁ κληρικός
καὶ ἡ σύζυγός του ἐλθόντες κατέβησαν ὑπὲρ τοῦ ἡ-
πίου χαρακτήρος τῶν σκύλων των, ὁ δὲ κανδηλά-
πειρες τῆς ἐικλητίας, ὅτες φαίνεται οἰλεῖος τοῦ
Η : περίου καὶ τῆς Μουστάρδας, μαρτυρεῖ
ὅτι τοὺς ἐγνώρισε πάντοτε ἀδικεῖτε; καὶ μόνον ἀ-
στειευμένους. Καὶ ὅμως οἱ ὄκτωτοι ἐδώκαν δίκαιον
εἰς τὸν δημόσιον ὑπὸ τοῦ Η : περίου καὶ τῆς
Μουστάρδας, κατεῖπεντες τὸν κύριον αὐ-
τῶν νὰ πληρώσῃ 1670 δραχμῶν διὰ τὰς ζημιάς;
τοῦ ἐγκαλοῦντος.

Ίδοι δὲ καὶ δευτέρα δίκη, τὴν ὅποις τὸ κυριώ-
τερον πρότωπον εἶναι ὡσαύτως σκύλος. Τὸ δικαστή-
ριον προεδρεύεται ὑπὸ ἄλλου δικαστοῦ, τοῦ Κ. Ἀλ-
δερτόν. Σκύλος τοις εἰσῆκτες διὰ νυκτὸς εἰς μάνδραν
ἔννοητες δὲ ὁ ποιμὴν ἡγέθη, καὶ καταλαβὼν αὐτὸν
ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν ἐρόνευσεν ἀλλ' ὁ κύριος τοῦ σκύ-
λου ἐνήγαγε τὸν σκυλοφόρον εἰς τὸ δικαστήριον.

— «Ο δικαστὴς ἔρωτας τίνος εἰδους ἦτο ὁ σκύλος.

— «Ο ἐνάγων ἀπαντᾷ ὅτι δὲν γνωρίζει. Λέγει
μόνον ὅτι ἡτο λαγωνικός, καὶ ὅτι ὁ πατήρ του ἦτο
ἄξιος σκύλος.

— «Ο δικαστὴς. Ἀλλ' δῆλοι οἱ σκύλοι γίνονται μισθεῖς δὲ ἐκ Δελφῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ

διὰ τῆς ἀνατροφῆς λαγωνικοῖς ἡσουσα μάλιστα ὅτι
καὶ χοῖρος ποτὲ ὑπῆρξε λαγωνικός.

— «Ο δικηγόρος. Ναι, μιλόρδει, διὰ τὰ κο-
λοκάστια.

— «Ο δικαστὴς. Επειδύμουν νὰ μάθω τι πλειότερον
περὶ τῆς φυλῆς τοῦ σκύλου αὐτοῦ.

— «Ο δικηγόρος. Μιλόρδε, ὁ πατήρ του εἶναι ἡμέ-
τοιούς νὰ ἐμφανισθῇ.

— «Ο δικαστὴς. Εννοεῖται τὸν πατέρα τοῦ μα-
καρίτου; (The father of the deceased.)

— «Ο δικηγόρος. Μάλιστα, μιλόρδε.

Παρουσιασθεῖς λοιπὸν ὁ πατήρ τοῦ μακαρίτου
ἔτειν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἦτο δὲ ὥραῖς ζῶν, καὶ
φαίνεται διὰ πλὴν τῶν ιδιοτήτων του ὡς σκύλου
κυνηγετικοῦ, ἐκτελεῖ πολλὰ ἐπιτήδεια ἔργα. Φαίνε-
ται ἐν πρώτοις ἀρκετὰ ἀντίτυχος βλέπων ἔκυτὸν
μεταξὺ τόσων φερόντων φενάρην, καὶ ὀρέγεται νὰ
ἐπιπέσῃ κατ' αὐτῶν ἀλλὰ μετ' ὀλίγον κατορθώ-
σαντες νὰ τὸν καταπράννωτε, τὸν παρουσιάσαν εἰς
τὸ ἀχροατήριον.

«Ο δικαστὴς λέγει ὅτι ὁ ποιμὴν κακῶς ποιῶν
ἔφοντες τὸν σκύλον πρὶν ἡ δοκιμάσῃ νὰ τὸν ἀπο-
λέξῃ, καὶ προτρέπει τοὺς διαφερομένους νὰ συμ-
βιβασθεῖται φιλικῶς τὸ ὅποιον καὶ αὐτοὶ παρε-
δέχησαν.

Τοιαῦτα τὰ κατὰ τὸ Η : πέρι καὶ τὴν Μου-
στάρδαν, ὡς καὶ τὸν πατέρα τοῦ μακα-
ρίτου, ἐμφανισθέντας ἐνώπιον τῶν δρακωτῶν καὶ
δικασθέντας ὑπὸ τῶν πρώτων δικαστῶν τῆς Αγ-
γλίας! «Ωστε ὁ Φαρίνας, ὑποθέτας, ὅτι ὁ Αριστοφά-
νης ἔγραψεν ἀπίθανα, τὸν ἐπικοφάντησε, συκοφαντή-
σας ταυτογρόνως καὶ ἔκυτόν.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΣΚΑΦΗ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

—ο—

Κατ' αὐτὰς ἐγένετο ἐν Κωνσταντινούπολει ὑπὸ¹
τῶν αὐτοῖς "Λαγγῶν ἀξιωματικῶν ἀρχαιολογικῶν
ἀνασκαφῆ" περὶ τὸν εἰς τὸ ιπποδρόμιον τετράπλευ-
ρον ὁ διελίσκον τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου, καὶ τὴν ὁ-
φιεσιδῆ γάλκειον στήλην. Καὶ τοῦ μὲν ὁδελίσκου
εὑρέσθη ἔλη ἡ βάσις εἰκαστοῦ λευκοῦ ἔχουσα ὑ-
ψος ἐκ τοῦ ἑβάρους 4 γεωμετρικῶν ποδῶν, ἐφ' ἣς
ισταται ὁ στηλοδιατης, οὐδὲν δὲ ἔτερον περιεργον
παριστῶσα τῆς δὲ γαλκείου στήλης ἀνεκαλύφθη
όλον τὸ ὑπὸ γῆν κεχωρισμένον μέσον, ὑπὲρ καθὸ μᾶλ-
λον ἐνδιαφέρον εἰς τὸν ἀρχαιολογικὸν κόσμον γέ-
γει ἔκτεινεστέρας περιγραφῆς.

Γνωστὸν ἡδη ὅτι ἡ στήλη αὐτὴ εἰς αὐτές ἐ-
κεῖνος ὁ τρικάρηνος δῆμος, ἐφ' οὗ ιστατο ὁ λελφικὸς
τρίποντας κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ηροδότου (Θ', 81)
καὶ τὴν τοῦ Παυσανίου (Γ', XIII, 9.). Μετακο-

τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἐστίθη εἰς τὸ ἵπποδρόμειν, ἔνθα καὶ νῦν ἴσταται· καὶ ἐπὶ μὲν τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων ἐτάχθη ὁλόκληρος, μετὰ τὴν ὄλιασιν ὅμως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Μωάμεθ ὁ Β'. ὁ νικητής τῆς Εύρωπης, θέλων νὰ δοκιμάσῃ τὸ κατακτητικὸν ἔξιος αύτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐκ τῆς Εὐρώπης δεκάτη τῶν βαρβαρικῶν λαφύρων ἀνατείνειν νῦν ἱεροῦ ἀκροθεντίου. Ἐνοψὲ μίαν τῶν κερατῶν αὐτοῦ, αἱ δὲ λοιπαὶ δύο ἀπεκρίνηται μεταγενεστέρας ἀγνοεῖταις δὲ ὑπὸ τίνων.

Ἡ στήλη αὗτη φαίνεται ἡδη ὁλόκληρος, ἐπὶ τοῦ τριγώνου μαρμαρίτης πλακὸς, ἔχουσα ὡς 15 γεωμετρικῶν ποδῶν ὅποις, τὸ 2/5 τοῦ ὅποιού ἡτοι καγαγένην εἰς τὴν γῆν, φυλακτὸν προνοητικῶν δῆθεν ὑπὸ τῶν λυμαντικῶν καὶ καταστρεπτικῶν γειρῶν τῶν ἀρετοκαλῶν ἀτυλον καὶ ἀνεπηρέαστον τὸν ἀνετίμητον ἀργυρολογικὸν θητευούν, ὃν, γάρις εἰς τὸ φιλάρχειον καὶ ἐπίμονον τῶν Ἀγγλῶν, ἀνακλύπτομεν ἡδη τῶν καὶ ἀδιλαδῆ, ἔνθα πρὸ εἰκοστα τεττάρων αἰώνων ἡτοι ἐναποτεθειμένος ὑπὸ εἰσερῶν γειρῶν εἰς μνήμην ἀδίκου τοῦ τῆς Εύρωπης κατὰ τῆς Ἀσ.ας θριάμβου. Ἐπὶ τοῦ ἀνασκαρφέντος λοιπὸν τούτου μέρους ἐπὶ τοῦ προσιώπου τοῦ τότε μὲν πρὸς τὸν βιομήν τοῦ Φοίδου, νῦν δὲ πρὸς τὸ τέμενος τοῦ Σούλατῶν Ἀγμέτ ἐστραμμένου κεῖται ἐπιγραφὴ ἀδιάδικης ἐγκεχαραγμένη, ἥν μετ' οὐκ ὅλεγων κόπων ἡδινηθῆμεν νὰ ἀντιγράψωμεν πιστότατα πρὸς γνῶσιν τοῦ φιλομούσου κοινοῦ, ἔχουσαν οὕτω

KORINTHIOI

ΣΙΚΥΩΝΙΟΙ AICINATAI

MECAREΣ ΕΠΙΔΑΥΡΙΟΙ ΕΡΥΘΟΜΕΝΙΟΙ

ΦΛΕΙΑΞΙΟΙ TROITIANOI ERMIONEΣ

TIKYNΘΙΟΙ ΠΛΑΤΑΙΕΣ ΘΕΞΠΙΕΣ

ΜΥΚΑΝΕΣ ΚΕΙΟΙ ΜΑΛΙΟΙ ΤΕΝΙΟΙ (α)

NAXIOI ERETRIΕΣ ΨΑΛΚΙΔΕΣ

ΣΤΥΡΕΣ ΦΑΛΕΙΟΙ ΠΟΤΕΙΔ ΑΙΑΤΑΙ

ΛΕΥΚΑΔΙΟΙ FANAKTORIEΣ ΚΥΘΗΝΙΟΙ ΣΙΘΗΝΙΟΙ

ΑΜΠΡΑΚΙΟΤΑΙ ΛΕΠΤΡΕΑΤΑΙ

Ἡ ἐπιγραφὴ αὗτη αὐτολεῖται μὲν δὲν ἀπαντᾶται παρὰ τοῖς ἀργαῖοις συγγραφεῖσιν, ἐνῷ τὸ ἐπὶ τοῦ γρυσσοῦ τρίποδος τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἐστηριγμένου ἐλεγεῖον μνημονεύει ὁ Διόδωρος ('Ιστορ. Βιβλ. ΙΑ', 33, 15)· εἴ δὲν ὅμως ἀναφέρει ὁ Ηρόδοτος ἐν βιβλίῳ Ζ', 202—3, περὶ τῶν ἐν Θερμοπύλαις συνελθόντων, καὶ ἐν Η', 1—2 περὶ τῶν ἐπ' Ἀρτεμίσιον, καὶ ἐν Η', 43—49 περὶ τῶν ἐν Σαλαμῖνες ταχθέντων, καὶ 72 περὶ τῶν εἰς τὸν ισθμὸν βοηθάντων, καὶ ἐν Θ', 28 περὶ τῶν ἐν Πλαταιαῖς στρατευομέτων, ὡς καὶ ἐν Ζ', 132, καὶ Η', 66—7 περὶ τῶν τῷ βαρβάρῳ ἐπομένων, βεβαιούμενα ἀδιστάκτως ὅτι τὰ ἐπιγραφῆς ταύτη ὄνόματα εἶναι τὰ ὄνόματα ὅλων τῶν ὑπὲρ αὐτονομίας ἀγωνισθέντων Ἑλληνικῶν λαῶν. Τὸ περιεργότερον ὅμως τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι τὸ ἐξῆς· ὁ Θουκυδίδης ἐν Α, 132 ὄμιλῶν περὶ τοῦ Παυσανίου λέγει· « Καὶ ὅτι ἐπὶ τὸν τρίποδα ποτὲ τὸν ἐν Δελφοῖς, διν ἀνίθεταιν σι "Ελληνες ἀπὸ τῶν Νήσων ἀκροβυνιον ἡγιώσαν ἐπιγράψασθαι αὐτὸς ἴδιᾳ τὸ ἐλεγεῖν τόδε·

» 'Ἐλλήνων ἀρχηγὸς ἐπει στρατὸν ὄλεσε Μήδων,

» Πρισσανίας, Φοίδηφ μηδὲν ἀνέθηκε τόδε.

» Τὸ μὲν οὖν ἐλεγεῖον οἱ λακεδαιμόνιοι ἔξειλυψαν εύθὺς τότε ἀπὸ τοῦ τρίποδος τοῦτο, καὶ ἐπέ-

(α) Οἱ Γῆνοι καὶ τοι ἐπόλεινοι τῷ βαρβάρῳ, διατί ἐνεγράφεισαν ἐνταῦθα ἀντιφέρει ὁ Ηρόδοτος ἐν Η, 82. ὡς ἐξῆς·

« Απιστεόντων δὲ τούτων ἡγε τριήρης μαδρῶν Τηνίων αὐτομολέουσα, τοῖς ἡργε ἀνήρ Παναίτιος ὁ Σωτηρένεος, ἢ περ δὲ, ἔφερε τὴν ἀληθηίην πάσσων. οἱα δὲ τοῦτο τὸ ἔργον ἐγράφησαν Γῆνοις ἐν Δελφοῖσι ἐ; τὸν τρίποδα ἐν τοῖσι τὰν διάβαρον κατελοῦσι. »

γραψκυν ὄνομαστὶ τὰς πόλεις. ὅσας ξυγκαθελοῦσαι τῆς ἀμαθείας, τῆς τέχνης κατὰ τῆς ώμης καὶ ἀγυμάττου ρώμης, τοῦ πολιτισμοῦ κατὰ τῆς βαρύτητος.

Τοῦτο βλέπομεν πραγματειῶς ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης τέσσαρες ἑλιγμοὶ ἀπὸ τοῦ ιδ'. καὶ κατωτέρῳ ἔχον γράμματα, ἢ μᾶλλον ἵχνη γραμμάτων ἐκκελολαμψένων, καὶ ὡς ἐκ τούτου τοσοῦτον συγκεχυμένων, ὃστε πλήν τοῦ ὄνοματος τῶν Κορινθίων καθαρῶς ἀναγινωσκούμενου πρὸς τὰ κάτω τοῦ ιζ'. ἑλιγμοῦ (ἔνθι, ὡς φαίνεται, ἑληγε τὸ τοῦ Παυσανίου ἑλεγεῖσον), εἶναι ἀδύνατον οὐδὲν γράμμα νὰ διαχριθῇ οὐ μόνον ἔνεκα τῆς ἐξ τῆς ὑγρασίας ἐπὶ τοῦ κίονος συμφορηθεῖσης σκληρᾶς τινος ὕλης (διότι ἐκεῖθεν καὶ κατωτέρῳ ἀρχῆς τὸ εἰς τὴν γῆν κεγκωτμένον μέρος), ἀλλὰ καὶ ἔνεκα τῶν πολλῶν καὶ κατὰ παντοῖς διειμύσεις πρὸς ἐκκόλαψιν τῶν πρώτων γραμμάτων ἐγκεχαραγμένων βαθειῶν γραμμῶν. Ἐπειδὴ δύναεται ἐκ τοῦ κατελόγου, ὃν ἐν τοῖς ἀνωτέρῳ γωρίοις παρέγει ἡμῖν ὁ Ἡρόδοτος περὶ τῶν συμμαχητάντων Ἑλλήνων, δὲν λείπουσιν εἰμὴ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Δακεδαιμόνιοι καὶ Τεγεάται, παρακελουμένων ἦτας τῶν Σεριθίων, Παλέων, Κροτωνιατῶν ὡς ἡτονος λόγου ἀξίων, καὶ τῶν Μαντινέων ἑλθόντων μετὰ τὴν μάχην (Ἡρόδ. Θ, 77), εἶναι πολὺ πιθανὸν διτὶ ἐκεῖ ἀντὶ τοῦ ἑλεγεῖσον τοῦ Παυσανίου ἥταν ἐγκεχαραγμένα τὰ ὄνόρατα τῶν Λακεδαιμονίων, Ἀθηναίων, καὶ Τεγεατῶν. Καὶ τόσῳ μᾶλλον δικαιούμενα εἰς τὴν εἰκασίαν ταύτην, καθότου ἡ τε τάξις τῶν ὄνομάτων, καὶ τὰ ἐν Θ', 70 ἀναφερόμενα ὑπὸ Ἡρόδοτου, διτὶ Λακεδαιμόνιοι, Τεγεάται καὶ Ἀθηναῖοι, αὗτοὶ καὶ μόνοις ἐπολέμησαν ἐν Πλαταιαῖς (ἐνθυμούμενα δὲ διτὶ τὸ ἀνάθηκεν εἴναι ἀκροθίνιον τῶν λαφύρων τῆς ἐν Πλαταιαῖς μάχης) εἴναι τραναὶ ἀποδειξεῖσι, διτὶ τὰ τῶν Τεγεατῶν, Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων ὄνόματα προηγοῦντο τοῦ τῶν Κορινθίων (περὶ δὲ τῶν πρωτείων τῶν Ἀθηναίων ἴδε Ἡρόδ. Θ, 28).

Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ πυρατηροῦμεν ἀ. τὸν τρόπον τῆς γραφῆς εὑγρητον καθ' ἥλας τῆς τότε ἐπογῆς τὰς ἐπιγραφὰς, 6'. τὴν γραφὴν τοῦ Διγάμου μάτος, γ'. διτὶ ἡ γλώττα Δωρικῆ. Ἀξιοτημεῖστος δὲ καὶ ἡ κατασκευὴ τῆς στήλης, ἡτις ἐπὶ τοῦ προσώπου τούτου, ἔνθα κείται ἡ ἐπιγραφὴ, ἔχει 28 ἑλιγμοὺς ἀνίσους κατὰ λόγον φυσικὸν τοῦ πάχους τοῦ δρεως αὐξομένου μὲν περὶ τὰ μέσα, ὡς καὶ ἀνωτέρῳ κατ' ἀναλογίαν, μειομένου δ' ἐπαισθητῶς περὶ τὴν οὐράν, διέν καὶ τὸ ἀτύματερ τοῦ ὑψους τῶν ἑλιγμῶν ἀρχομένων ἀπὸ τριῶν δακτύλων, καὶ ἀναθαινόντων μεγρι 7—8 δακτύλων.

Τὸ ἐπακινετὸν τοῦτο ἔργον τῶν Ἀγγλῶν ἀξιωματικῶν εἴναι ἀξιον τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, καθόσον διὰ τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης γενομένης κατὰ τοιαύτην μάλιστα ἐπογήν, εἰς μνημεῖον ἀνατεθὲν ὡς ἀκροθίνιον τῆς βραχιατικῆς λείας, κείμενον ἔνθι νῦν, ἀνακαλοῦσιν εἰς τὴν μήπην παντὸς φιλίστορος πρᾶξιν περίφημον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τῶν ἐνδόξων προγόνων ἡμῶν, πρᾶξιν τοσούτῳ κριτιμον ὡς πρὸς τὰς συνεπείας αὐτῆς, πρᾶξιν, ἡτις δικαιίως θεωρεῖται ὡς θρίαμβος τῆς παιδείας κατὰ

τῆς ἀμαθείας, τῆς τέχνης κατὰ τῆς ώμης καὶ ἀγυμάττου ρώμης, τοῦ πολιτισμοῦ κατὰ τῆς βαρύτητος.

Ἐκτὸς τούτου καὶ εἰς διάφορα μέρη τοῦ ἵπποδρομίου ἔκαιμην ἀνασκαφές, πλὴν δὲν ἀνεκαλύφθη οὐδέποτε λέγεται δὲ διτὶ τοιαύτας ἀνασκαφὰς μέλλονται διενεργήσουν καὶ ἀλλαχθεῖ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπερ εὐχόμενα νὰ είναι ἀληθινές.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὴν 23 Ἀπριλίου 1856.

Γ. Σ.

ΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ.

—ο—

Τὰ δημοκρατικὰ ἡθη τοῦ λαοῦ τῆς Ἀρκτώας Ἀμερικῆς ἐγράφωσαν καὶ βαθμηθόν διαμορφοῦσι φελολογίαν διάφορον τῆς εύρωπαικῆς.

Ἡ ἐργασία εἴναι, οὕτως εἰπεῖν, ἡ θρησκεία τοῦ ἀμερικανικοῦ λαοῦ. Ο Longfellow καὶ ὁ Emerson εἰσὶν οἱ δύο συγγραφεῖς οἱ πρὸ παντὸς ἀλλού ἀντιπροσωπεύοντες τὸ σύνολον τοῦ Ἀμερικανικοῦ πνεύματος, τὸ ὅποῖον ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ ἀξιώματος τούτου· καὶ Ἀνάπτυξις διογκεῖται μεγαλητέρα τῆς ἀνθρωπίνου δραστηριότητος.

Ἡ ἐργασία θεωρεῖται ὡς ὁ ὑπέρτατος νόμος, καὶ τούτου ἔνεκα ἐμεγαλύνθη παρὰ τῶν ποιητῶν μέχρις ἀποθεώσεως.

Μεταξὺ τῶν συγγρόνων ποιητῶν ὁ μεγαλοφυῆς Longfellow, περιελθὼν πάσαν τὴν Εὐρώπην, ἐσπουδάσες τὴν φύσιν καὶ τὰς ἀρχαῖας καὶ νεωτέρας κοινωνίας, ἐδόξατο δὲ τὴν ίδιαν αὐτοῦ πατρίδα εἶναι μήτας τῆς ἀνθρώπινον ἐνεργητικότητα διὰ τῶν ποιημάτων ὁ Ὑπερίων καὶ ὁ Ψαλμὸς τοῦ Βίου.

« Μὴ ἐπιτκόπει μελαγγολικῶς τὸ παρελθόν διότι οὐδὲν ἐπιειτέρει πλέον· ἐπεξεργάζου τὸ ἐνεστῶς τὸ οὐ ποῖεν σει ἀνήκει· τὸ δὲ μέλλον περιφράσεις ἀρδόμισι καὶ μὲ φυγὴν ἀτάραγον. » Τοιαύτη ἡ ἀρχὴ τοῦ Ἑπερίωνος ἡ χαρακτηριζούσα τὴν Ἀμερικανικὴν κοινωνίαν.

« Ο Ψαλμὸς τοῦ Βίου (A Psalm of Life) ἀπαντῶν εἰς τὸ τοῦ Ἑκκλησιαστοῦ Ματαίο της ματαίοτητων, ἐκφράζει ζωηρῶς τὸ πνεύμα τῆς ἐνεργητικότητος, καθόσον ἀρμόδιοι εἰς τέκνα κοινωνίας βιομηχανικωτάτης καὶ δραστηριωτάτης.

« Ο ποιητὴς οὗτος κατέστη ὄνομαστὸς οὐ μόνον εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην, διὰ τοῦ λυρικοῦ ποιήματος τοῦ ἐπιγραφούμενου Εκκελσίορ, θαυμασίου διὰ τὴν ύψηλὴν φαντασίαν καὶ τὰς ποιητικὰς καλλονάς.

« Η μελέτη τῆς φύσεως θεωρουμένης ὑδρὸς ὅλην αὐ-